

Dobré jméno právnické osoby

Pojem dobré pověsti právnické osoby ve smyslu ustanovení § 19b odst. 3 občanského zákoníku je úzce spjat s hospodářskou soutěží (ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 obchodního zákoníku - zákona č. 513/1991 Sb.), a to i když tu nejde o výlučnou ochranu dobré pověsti právnické osoby jen mezi účastníky hospodářské soutěže navzájem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1015/2002, ze dne 21.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání Ing. P. U., zastoupeného advokátem, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích z 28.2.2002, sp.zn. 6 Co 257/2002, vydanému v právní věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 15 C 295/99 (žalobkyně J. p., akciové společnosti, zastoupené advokátkou, proti žalovanému Ing. P. U., zastoupenému advokátem, o ochranu dobré pověsti právnické osoby), tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích z 28.2.2002, sp.zn. 6 Co 257/2002, a to ve výrocích označených I. a III., zrušil také rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích z 26.11.2001, čj. 15 C 295/99-247, a to ve výrocích označených I. a V. a věc vrátil v tomto rozsahu Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalující akciová společnost se domáhala žalobou, podanou u soudu 24.11.1999, aby žalovanému bylo uloženo zaslat do tří dnů od právní moci rozsudku žalující společnosti omluvný dopis (se zasláním kopií tohoto dopisu dalším osmi osobám), v němž vysloví svou omluvu za to, že v závěru roku 1998 a v průběhu roku 1999 na různých místech (vůči vrcholným orgánům státní správy, poslanci Parlamentu ČR apod.) šířil nepravdivé informace o poměrech v žalující akciové společnosti J. p., které poškozovaly její dobrou pověst; žalobkyně ve svém žalobním návrhu uváděla 12 tvrzení, která by v omluvném dopisu žalovaného měla být výslovně uvedena. Žalobkyně se dále domáhala, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit jí 300.000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku jako zadostiučinění v penězích.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že údaje a tvrzení (uváděné v žalobě žalující akciové společnosti), které učinil o žalobkyni, jsou pravdivé, takže žalobu považuje pouze za účelovou. Své výroky na adresu žalující společnosti pokládá žalovaný za legitimní kritiku poměrů v žalující společnosti, v níž žalovaný také působil.

Soud prvního stupně vyslechl žalovaného jako účastníka řízení, vyslechl svědky Ing. Z. B., Ing. J. L., JUDr. J. N., Ing. J. V., Ing. T. P. a Ing. L. B. a konstatoval obsah listinných důkazů, předložených účastníky řízení.

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích z 8.12.2000, čj. 15 C 295/99-178, bylo žalovanému uloženo zaslat do tří dnů od právní moci rozsudku žalobkyni omluvný dopis (se současným zasláním kopie omluvného dopisu adresátům Ing. O. P., Ing. R. S., M. R., M. V., Dr. V. Š., ministru B., panu B. a panu L.). Omluvný dopis, uložený výrokem rozsudku soudu prvního stupně, se týkal sedmi výroků žalovaného ohledně žalující akciové společnosti a obsahoval i stručné vysvětlení k těmto jednotlivým výročkům; byl však zamítnut žalobní návrh, aby žalovaný zaplatil žalující akciové společnosti 300.000 Kč. O nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že na

jejich náhradu nemá žádný z účastníků řízení právo.

V odůvodnění tohoto rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že na základě výsledků dokazování, provedeného v řízení, shledal soud prvního stupně, že odpovídajícím zadostiučiněním ze strany žalovaného vůči žalující akciové společnosti je zaslání omluvného dopisu, a to se zasláním kopie tohoto omluvného dopisu těm osobám, kterým žalovaný zasílal své příписy, týkající se žalující akciové společnosti a obsahující údaje a tvrzení, které podle výsledků dokazování v tomto řízení soud pokládá za nepravdivé. Šlo zejména o tvrzení obsažená v dopisech žalovaného z 9.12.1998, 5.1.1999, 18.1.1999, 9.2.1998, 11.4.1999 a z 27.4.1999, adresovaných Ing. O. P. z Ministerstva průmyslu a obchodu, v dopise z 24.7.1999, adresovaném M. V. z téhož ministerstva, v dopise z 30.5.1999 adresovaném poslanci Dr. V. Š. a v dopise z 30.5.1999, adresovaném Ing. R. S. z Ministerstva průmyslu a obchodu.

Pokud šlo o obsah jednotlivých tvrzení žalovaného, soud prvního stupně k nim na základě výsledků v řízení provedeného dokazování uváděl:

Jestliže žalovaný uvedl, že nástup Ing. Z. B. do funkce generálního ředitele J. p., a.s., „byl poněkud zvláštní“, shledal soud prvního stupně, že žalovaný byl informován přesně o tom, jakým způsobem byl Ing. Z. B. do funkce uveden a na jeho jmenování se svým hlasem na zasedání představenstva uvedené akciové společnosti také sám podílel.

Jestliže žalovaný ve svém tvrzení v jednom ze shora uváděných dopisů uváděl, že při výběrovém řízení u J. p. měla být vybrána jako dodavatel M. z H. a nikoli firma R. p. z P., shledal soud prvního stupně, že není pravdivý údaj o tom, že by tu na výsledek výběrového řízení měla údajně vliv skutečnost, že by R. p. P. hradila cestu ředitele J. p. Ing. B. na Olympijské hry v Naganu (Japonsko), když totiž bylo zjištěno, že těchto her se Ing. B. zúčastnil jako host O. b. Č.

Tvrzení žalovaného (označované jím jako šířící se vtip) o tunelování J. p., bylo skutečně žalovaným proneseno a podle názoru soudu prvního stupně nelze takové tvrzení odčinit jen tím, že šlo ze strany žalovaného pouze o vtip.

Zpochybnění užitečnosti součinnosti firem J. p. a firmy M. pokládal soud prvního stupně za vyvrácené tím, že záměr o vytvoření společné obchodní společnosti těchto dvou firem odsouhlasilo představenstvo J. p. na svém zasedání dne 25.9.1997.

Ohledně tvrzení žalovaného, týkajícího se provádění výběrového řízení vůči zhotovitelům staveb pro J. p., uváděl soud prvního stupně, že pokládal tuto otázku za objasněnou s poukazem na rozhodnutí generálního ředitele J. p. č. 2/97 a č. 2/98, předložením přehledu soutěžitelů ve výběrovém řízení a výpovědí svědka Ing. T. P.

K tvrzení žalovaného o tom, že je již dost podkladů i pro podání trestního oznámení na vedoucího pracovníka J. p. poukazoval soud prvního stupně na svá zjištění, že skutečně došlo k podání trestního oznámení na generálního ředitele J. p., a.s., a to ze strany oznamovatele jménem M. D. (z 23.5.2000) a později ještě k trestnímu oznámení ze strany oznamovatelů P. U. a J. Š.

Soud prvního stupně pak také zjistil ohledně tvrzení žalovaného, že na popud Ing. B. vznikla k 1.1.1998 dceřinná společnost „J. p. o., s.r.o.“, že tato dceřinná společnost vznikla na popud firmy M. Nebylo také prokázáno tvrzení žalovaného, že skutečným majitelem společnosti M. je bývalý funkcionář KSČ S.

Nepravdivým se ukázalo, podle soudu prvního stupně, i tvrzení žalovaného, že existence dvou dceřinných společností J. p., a.s., je „příprava dalších tunelů“ v této akciové společnosti. Soud prvního stupně dospěl i k závěru, že se žalovanému nepodařilo prokázat pravdivost jeho

tvrzení, že by důvodem pro plynofikaci obce T. byla pouze skutečnost, že tam měl rodinný domek ředitel Finančního úřadu v Č. JUDr. J. N. Žádost o plynofikaci obce T. podal totiž Městský úřad v T. S. a při této plynofikaci byl poprvé J. p. vyzkoušen tzv. farmářský regulátor. O provedení plynofikace obce T. rozhodlo vedení J. p., a.s. a nikoli jen ředitel Ing. B.

Ohledně tvrzení žalovaného o ryze osobních důvodech ředitele Ing. B. pro výběr Ing. M. pro činnost v rámci externího stavebního dozoru investora stavby nebyly předloženy soudu žalovaným přesvědčivé důkazy, ale naopak bylo zjištěno, že spolupráce J. p., a.s., s firmou S. C., s.r.o., jejímž spoluvlastníkem je Ing. M., byla J. p. navázána ještě dříve, než byl jejím generálním ředitelem Ing. B.

K tvrzení žalovaného o nedostatečné přípravě J. p., a.s., na vznik J. p.-I., s.r.o., ke dni 22.12.1998, třebaže fungování nové dceřinné společnosti mělo začít k 1.1.1999, pokládal soud prvního soudu za zjištěno a prokázáno, že nebyl oficiálně schválen postup při výběrových řízeních, nikoli však, že by došlo ke komplexní změně příkazů zhotovitelů staveb, že nebyly definovány kompetence v nové organizační struktuře, že by nevyšel ze strany J. p. žádný organizační pokyn a že by nebylo provedeno předání nábytku a automobilních telefonů.

K tvrzení žalovaného, že rámcová smlouva mezi J. p., a.s., a J. p.-I., dceřinnou společností, byla podepsána až v druhém týdnu 1999, ale datováno bylo písemné vyhotovení smlouvy už v prosinci 1998, pokládal soud prvního stupně za prokázáno, že tato smlouva byla uzavřena 21.12.1998. Soud prvního stupně v této souvislosti zjistil, že ze strany J. p.-I. byl proti žalovanému uplatněn nárok na smluvní pokutu 800.000 Kč s tím, že tu došlo k porušení závazku, že informace související s touto smlouvou z 21.12.1998 jsou důvěrné.

Souhrnně tedy soud prvního stupně pokládal za neoprávněné zásahy do dobré pověsti žalující právnické osoby nepravdivé výroky žalovaného o „poněkud zvláštním“ nástupu Ing. Z. B. do funkce ředitele J. p. a o údajné úhradě cesty tohoto generálního ředitele na Olympijské hry v Japonsku firmou R. p. P., také rozšiřování vtipu o tunelu v Č. do S. H. (bydliště ředitele žalující akciové společnosti), dále výrok o tom, že důvodem plynofikace obce T. by bylo to, že tam je chalupa ředitele Finančního úřadu v Č., nepravdivý výrok o důvodech výkonu funkce externího stavebního dozoru Ing. M., také výrok o tom, že žalující akciová společnost nijak nepřipravovala vznik J. p.-I., s.r.o., jakož i výrok o tom, že rámcová smlouva mezi J. p. a J. p.-I. byla označena jako podepsaná antidatovaně dne 21.12.1998, ač se tato stalo až v lednu 1999. Za tyto nepravdivé výroky bylo žalovanému uloženo zaslat žalující akciové společnosti omluvný dopis v žalobkyní navrženém znění, a to i s uložením povinnosti zaslat kopii omluvného dopisu i dalším žalobkyní navrženým pěti adresátům. Výrok o nákladech řízení byl soudem prvního stupně odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalovaného proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně z 26.11.2001 (čj. 15 C 295/99-247 Okresního soudu v Českých Budějovicích) rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem z 28.2.2002, sp.zn. 6 Co 257/2002. Tímto rozsudkem odvolacího soudu byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ve výroku o uložení povinnosti žalovanému zaslat žalující akciové společnosti omluvný dopis (zároveň se zasláním jeho kopie dalším pěti osobám, žalobcem navrženým), a také ve výroku o tom, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. V ostatních výrocích zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen. Bylo také rozhodnuto, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud uváděl v odůvodnění svého rozsudku, že odvolání žalovaného nebylo shledáno důvodným, když soud prvního stupně vydal své rozhodnutí na základě správně zjištěného skutkového stavu věci a také právní posouzení věci ze strany soudu prvního stupně bylo, podle názoru odvolacího soudu, správné.

Shodně se závěrem soudu prvního stupně byl odvolací soud toho názoru, že sedm výroků žalovaného, reprodukovanych v rozsudku soudu prvního stupně (na straně 11-12 rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích z 26.11.2001, čj. 15 C 295/99-251) má povahu neoprávněných zásahů do dobré pověsti žalující právnické osoby. Tyto výroky, které byly soudy obou stupňů hodnoceny jako nepravdivé, přičemž mezi těmito výroky a dobrou pověstí žalující právnickou osobou tu existuje příčinná souvislost a tyto výroky svou intenzitou přesáhly určitou přípustnou míru kritického postoje žalovaného vůči situaci ve firmě žalující akciové společnosti; kritika ze strany žalovaného tu nebyla ojedinělou, ale šlo o celou sérii dopisů zasílaných žalovaným různým státním orgánům, poslancům, nadřízeným pracovníkům atd. Kritika, opírající se o nepravdivé údaje anebo o údaje pravdu zkreslující, představuje, podle názoru odvolacího soudu, zásah do práva právnické osoby na ochranu její dobré pověsti.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalovaného v řízení zastupoval, dne 5.4.2002 a dovolání ze strany žalovaného bylo podáno u Okresního soudu v Českých Budějovicích dne 23.5.2002, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu. Dovolatel ve svém dovolání navrhol, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a případně i rozsudek soudu prvního stupně a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Dovolatel měl za to, že jeho dovolání je přípustné, protože směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, jímž je řešena právní otázka zásadního významu. Jako dovolací důvod uplatňoval dovolatel, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatel ve svém dovolání zdůrazňoval, že on jako jeden z vedoucích pracovníků žalující akciové společnosti (v níž měl v období, v němž došlo k výrokům žalovaného, stát majoritní podíl), pokládal za správné upozornit na jím kritizované praktiky u žalující společnosti přímo či nepřímo nadřízené osoby a jiné vybrané osoby, které by mohly reprezentovat majoritní podíl státu v této společnosti. Ve svých písemných sděleních uvedl všechny informace, které byly více či méně přesné; tam, kde žalovaný nemohl mít informace, které byly více či méně přesné; tam, kde žalovaný nemohl informace zcela ověřeny, nepředkládal nadřízeným žádná kategorická tvrzení, nýbrž pouze své domněnky, názory a nepřímé důkazy. Smyslem jeho podání nebylo „ušpinit“ žalující akciovou společnost, ale dosáhnout nápravy „ze shora“. Dovolatel měl za to, že žalující akciovou společnost nenapadal bezdůvodně a nevhodným způsobem. S uvážením těchto okolností byl dovolatel toho názoru, že soudy obou stupňů v daném případě nedokázaly ve svém rozhodování vyvážit zájem na ochraně dobré pověsti právnické osoby na jedné straně a na druhé straně právo na svobodu informací a na svobodu kritiky. Mělo být soudy v daném případě bráno v úvahu, že se žalovaný neobracel na veřejnost, aby vzbudil nějakou senzaci, ale obracel se na příslušné státní orgány za účelem zjednaní nápravy. Dovolatel zastává také názor, že bylo-li uveřejněno více údajů stejného charakteru, třebaže některé z nich jsou nepravdivé nebo pravdu zkreslující, nelze uspět se žalobou pouze u části nepravdivých nebo pravdu zkreslujících údajů, když část údajů je pravdivá (např. výrok žalovaného o nedostatečích organizačních přípravách J. p., a.s., na vznik J. p.-I., s.r.o.). Dovolatel vytýkal odvolacímu soudu, že nerozlišil fakta a hodnotící údaje (např. když žalovaný uvedl, že nástup generálního ředitele Ing. Z. B. do funkce žalující akciové společnosti „byl poněkud zvláštní, neboť těžko by bylo možné najít protokol o výběrovém řízení“). Dovolatel byl dále toho názoru, že jeho výroky nepřekročily dovolené hranice svobody projevu (např. kritika prováděné plynofikace obce T. u T., kritika vybrání určité osoby bez výběrového řízení jako externí stavební dozor investora pro stavby, které prováděla J. p., a.s., pro firmy M. a S.). Dovolatel poukazoval i na to, že některé jeho výroky, uváděné v tomto soudním řízení, byly takové povahy, že nemohly poškodit dobrou pověst žalující akciové společnosti (např. výrok, že rámcová smlouva mezi J. p., a.s., a J. p.-I., s.r.o., která vznikla k 1.1.1999, byla podepsána v druhém týdnu ledna 1999, ač je datována v prosinci 1998). Posléze dovolatel dovozoval, že poukázání nadřízeným na to, že je šířen vtíp (o tom, že „J. p. má už svůj tunel z Č. do S. H. /tj. do bydliště ředitele J. p./“), už vůbec nemůže být, podle názoru dovolatele, neoprávněným zásahem do dobré pověsti právnické osoby.

Při posuzování dovolání dovolatele v daném případě vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 1 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb. (jímž byl změněn a doplněn občanský soudní řád – zákon č. [99/1963](#) Sb.) platí i na řízení, která byla zahájena před nabytím účinnosti zákona č. [30/2000](#) Sb. (tj. před 1.1.2001).

Šlo tu o dovolání směřující proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Přitom nešlo o potvrzení rozsudku soudu prvního stupně, jímž by tento soud rozhodl jinak než ve svém dřívějším rozsudku proto, že by byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil (jak to má na zřeteli ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ občanského soudního řádu). Bylo tedy možné posuzovat přípustnost dovolání dovolatele pouze podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu, jak na to poukazoval i dovolatel ve svém dovolání.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu je přípustné dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, jestliže ovšem dovolací soud dospěje k závěru, že dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Podle ustanovení § 237 odst. 3 občanského soudního řádu má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

V daném případě nevyplývalo z obsahu soudního spisu (sp.zn. 15 C 295/99 Okresního soudu v Českých Budějovicích), ani z obsahu dovolání dovolatele a ani z vlastních poznatků odvolacího soudu, že by tu rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje dovolání dovolatele, řešilo právní otázku, která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně. Dovatel ve svém dovolání se zmiňoval o některých rozhodnutích odvolacích soudů, která se však týkala právní úpravy ochrany osobnosti obsažené v ustanoveních § 11 a § 13 občanského zákoníku, nikoli však právní úpravy ochrany dobré pověsti právnické osoby podle ustanovení § 19b odst. 3 občanského zákoníku.

Posouzení toho, zda jde o právní otázku, která nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena (§ 237 odst. 3 občanského soudního řádu), jakož i posouzení toho, zda rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje dovolání dovolatele, řešilo právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3, v závěru, občanského soudního řádu), bylo zapotřebí řešit na základě slovního znění ustanovení § 19b odst. 3 občanského zákoníku i na základě právních závěrů z uveřejněné judikatury soudu (zejména uveřejněných ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem ČR).

V rozhodnutí uveřejněném pod č. 7/2003 Sbírky soudních rozhodnutí stanovisek byl uveden právní závěr, že pro posouzení toho, zda vytýkané jednání je neoprávněným zásahem do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b odst. 3 občanského zákoníku) nebo nekalosoutěžním jednáním podle ustanovení § 44 odst. 1 obchodního zákoníku (zákona č. [513/1991](#) Sb.), je rozhodné, zda k tomuto jednání došlo mezi soutěžiteli v rámci hospodářské soutěže.

Vycházejí z právního závěru, obsaženého v uvedeném uveřejněném rozhodnutí, dovolací soud je v této právní věci téhož názoru, že pojem dobré pověsti právnické osoby ve smyslu ustanovení § 19b odst. 3 občanského zákoníku je úzce spjat s hospodářskou soutěží (ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 obchodního zákoníku – zákona č. [513/1991](#) Sb.), a to i když tu nejde o výlučnou ochranu dobré pověsti právnické osoby jen mezi účastníky hospodářské soutěže navzájem. Z účelu a předmětu občanskoprávních vztahů (srov. § 1 občanského zákoníku) nepochybně totiž vyplývá, že ochrana proti neoprávněnému zásahu do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b odst. 3 občanského zákoníku) se

vztahuje nejen na účastníky hospodářské soutěže, ale obecně na účastníky občanskoprávních vztahů, avšak z obsahu a účelu ustanovení § 19b občanského zákoníku je nutno dovodit (srov. již citované rozhodnutí uveřejněné pod č. 7/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), že ochrana jména a dobré pověsti právnické osoby úzce souvisí (stejně jako ochrana před nekalosoutěžním jednáním ve smyslu ustanovení § 44 a násl. obchodního zákoníku /zákona č. [513/1991](#) Sb./) s hospodářskou soutěží.

Je tedy nezbytné objasnit a posoudit neoprávněnost zásahu do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b odst. 3 občanského zákoníku) nejen z hlediska pravdivosti, obsahu a důsledků údaje (údajů), dotýkajících se pověsti právnické osoby, ale zejména také z toho hlediska, zda a do jaké míry takový údaj souvisí s hospodářskou soutěží (srov. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku - zákona č. [513/1991](#) Sb.). Posouzení neoprávněného zásahu do dobré pověsti právnické osoby z hlediska souvislosti s hospodářskou soutěží (a případné zhoršení dobré pověsti právnické osoby v hospodářské soutěži) je tu tedy rozhodujícím hlediskem pro posouzení neoprávněnosti zásahu do dobré pověsti právnické osoby.

V daném případě se soudy obou stupňů správně v řízení zabývaly otázkou pravdivosti a nepravdivosti údajů ze strany žalovaného, týkajících se žalující akciové společnosti, jakož i tím, zda zásah těmito údaji (tvrzeními) byl obecně způsobilý přivodit újmu na dobré pověsti právnické osoby, avšak nezabývaly se jmenovitě otázkou, zda tu byla zásahem dotčena dobrá pověst žalující právnické osoby v hospodářské soutěži, jak je na toto hledisko posouzení dobré pověsti právnické osoby poukázáno v již citovaném rozhodnutí uveřejněném pod č. 7/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Tento odlišný a neúplný výklad ustanovení § 19b odst. 3 občanského zákoníku v rozhodnutí odvolacího soudu musel proto dovolací soud považovat za řešení právní otázky v rozhodnutí odvolacího soudu, jež není v souladu s hmotným právem, jak to má na zřeteli ustanovení § 237 odst. 3, v závěru, občanského soudního řádu.

Shledal tedy dovolací soud dovolání dovolatele přípustným podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ a odst. 3 občanského soudního řádu a také důvodným ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ občanského soudního řádu, když rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje dovolání dovolatele, nespočívá na zcela úplném a správném právním posouzení věci.

Přikročil proto dovolací soud ke zrušení rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 2 občanského soudního řádu, a to pokud jde o výroky tohoto rozsudku, označené I. a III., proti nimž směřovala dovolání dovolatele (srov. § 242 odst. 1 občanského soudního řádu).

Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu odpovídajícím rozsahu zrušení výroků rozsudku odvolacího soudu a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, občanského soudního řádu).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)

- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)